

градъ Айвали (Кидония), дѣто живѣлъ до 1821 г., до избухването на гръцкото въстание. Въ Кидония Селимински слѣдвалъ въ прочутото тамошно училище. Въ тоя градъ озвѣренитѣ турци направили ужасно клане. отъ което Селимински елва се спасилъ, присѣдинилъ се къмъ гръцкитѣ въстаници и взелъ живо участие въ много сражения. Когато въстаницитѣ се разцѣпили, Селимински напусналъ Гърция и прѣзъ Италия и Австрия отишелъ въ Пеща, а отъ тамъ — въ Брашсва, дѣто намѣрилъ много сливенци, прѣселенци изъ България. Въ Брашовъ Селимински прѣстоялъ двѣ години, обаче тамъ и изобщо отъ странствуването си по чужбина, той схваналъ, разбралъ какво нѣщо е свободата, добръ уредената държава и въ противоположность на това ясно изпъкнала прѣдъ неговото съзнание турската звѣрска управа, както и ужасното положение, въ което се намиратъ българитѣ. Тогава — било 1825 г. — въ душата на Селимински изпъкнала за пръвъ пѣтъ великата мисль, която Селимински възвѣстилъ въ Брашовскитѣ българи, че *„за да се приготви нашиятъ народъ за по-щастливо бждеще, необходимо е да се организира, та хармонически да се движи къмъ своята завѣтна цѣль — свободата, която сме изгубили прѣди петъ вѣка“* Отъ своя страна българитѣ пѣкъ му прѣдложили да отиде и се установи въ Сливенъ, та оттамъ да почне организирането на народа. Въодушевенъ отъ великата идея, той се завзелъ за изпълнението ѝ, макаръ и да виждалъ прѣдъ себе си ужаснитѣ мжнотии. Като ималъ прѣдвидъ, казва той, мисльта на Демокрита, че *„смѣлостъта е начало на дѣлата, а сѣдбата води къмъ края“*, рѣшихъ да замина за Сливенъ. Обаче, веднага разбралъ, че отъ думитѣ да се дойде до дѣла е неимовѣрно мжчно, но окураженъ отъ приятеля си — грѣкъ Мавроматисъ и въодушевенъ отъ Еврипидовия стихъ *„смѣлиятъ всичко върши“*, отпѣту-